

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τὸ αἰθόνημα τοῦ τοπικισμοῦ τῆς γάτας.

γυρὰ του μὴ τὸν ἔβλεπε κανεὶς, τὴν ἔβαλε στὰ θερμὰ χεῖλια του καὶ ἄρχισε νὰ βγάζη τρεμουλιαστοὺς καὶ παραδαρμένους ἤχους, γιατί δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρεμένο καὶ μεγάλη ζάλη τὸ κατεῖχε.

— Αὐριο πουρνό, ὕστερα ἀπὸ τὸν καφέ θὰ τὴν δοκιμάσω, γιατί ἡ κακὴ ὄρεξη καὶ τὸ χτυπόκαρδο δὲν μ' ἀφίνει...

Ἐσηκώθηκε καὶ κρατώντας τὴ φλογέρα του σφιχτά, σφιχτά, σὰν τίμιο ξύλο, νηστικό ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

*

Τὴν ἄλλη μέρα πουρνό, πουρνό σ' ἓνα παράμερο μέρος τοῦ βοσκίτου, κάτω ἀπ' ἓνα σκιερὸ δένδρο ἐφαίνονταν νὰ παίζη ὁ μικρὸς μουσικὸς μας τὴν ποθητὴ φλογέρα του καὶ νὰ μαθαίνει μοναχὸς τὰ πρῶτα σκαλιὰ τῆς μουσικῆς. Σιγά, σιγά καὶ μέρα τὴ μέρα ἄρχισε νὰ παίζη τραγούδια τοῦ καιροῦ, τὸν ὕμνο μας, κανένα κομματι ἀπὸ κανίαν ὄπερα καὶ ἄλλα φανταστικά, τρελλὰ τῆς καρδιάς του τραγούδια. Σὲ λίγο καιρὸ ὅλοι στὴ χώρα τὸν ἤξεραν καὶ τὸν ἔραζαν «ὁ μικρὸς μὲ τὴ φλογέρα» καὶ κάθε πρωὶ ἢ ἀπόγευμα στὸν περίπατο, στὸς δρόμους, στὴν ἀγορὰ, ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴ μεγάλη του τέχνη καὶ ἐξυπνάδα, γιατί μπορούσε νὰ βγάζη μὴ αὐτὴν τὴν κουτσοφλογέρα τέτοιους ἀρμονικοὺς ἤχους. Κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του εἶταν σὰν τρελλός· πολλὰς φορὲς ἔμεινε νηστικός καὶ ἔφαγε ξύλο ἀλύπητο ἀπὸ τὴ μάννα του, γιατί θέλησε νὰ χορτάσῃ τὴν ὄρεξη τοῦ καθενὸς φιλόμουσου καὶ θαυμαστή του...

Τὸ ξακουστὸ ὄνομά του καὶ ἡ φήμη τῆς τέχνης του ἔπεσε καὶ εἰς τ' αὐτὰ ἐνὸς φιλόμουσου: δὲν πρέπει νὰ πάῃ χαμῆνη τέτοια ἰκανότης, εἶπε, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν προσκαλοῦσε στὸ σπίτι του. Τὸν ἐξέταξε καλὰ καὶ εἶδε ὅτι μὲ τὴ μουσικὴ περισσότερο ὀμιλοῦσε ἢ καρδιά καὶ ἡ φαντασία του παρὰ ἡ μολυβένια φλογέρα του.

— Εἶσαι πολὺ ἰκανός, παιδί μου, κάτι θὰ γίνῃς μιὰ μέρα, κοίταξε ὁμως νὰ μὴ βαρεθῆς τὴν τέχνη, νὰ τὴν βάλῃς ἀκόμη στὴν καρδιά σου, τοῦ εἶπε ὁ φιλόμουσος καὶ τοῦ ἔδωκε ἓνα γράμμα λέγοντάς του...

— Αὐτὸ νὰ τὸ πᾶς στὸν δάσκαλο τῆς Φιλαρμονικῆς, θὰ σὲ βάλῃ στὸ σχολεῖο...

Ὁ μικρὸς μουσικὸς μας ἐπῆγε καὶ ἐγράφηκε στὸν κατάλογο ἀπὸ τοὺς μαθητάς, στὴν τάξη ἀπὸ τὰ ξύλινα ὄργανα (clarini). Στὴν ἀρχὴ προχωροῦσε καλὰ στὴν τέχνη του, μὰ τὸ προσταχτικὸ τοῦ δασκάλου, οἱ τέσσεροι πύργου τοῦ σχολεῖου, οἱ κακὲς συντροφίαι, ἡ στέρση καὶ ἡ πείνα τὸν ἔκαμαν μονάχα ἓνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μουσικοὺς τοῦ τόπου μας· τὴν τέχνη του ὁμως, τὸ πάθος καὶ τὸ αἰσθαντικὸ τῆς καρδιάς του τὸ στράβωσαν, τὸ κατέστρεψαν.

Κέρουρα

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

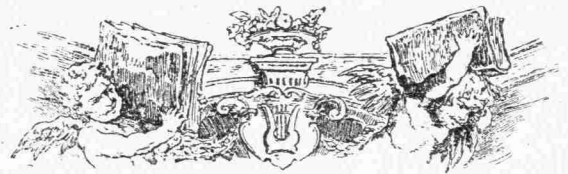

Οικογένεια κατοικοῦσα ἐν Μαγεντία (Mainz) ἐδώρησεν ἐσχάτως ἐξαίρετον γάτον εἰς τινὰ ἀγρότην διαμένοντα πλησίον τῆς Δαρμστάτης (ἢ μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἀπόστασις εἶνε περίπου 50 μιλίων). Ὁ νέος ἰδιοκτῆτης τοῦ ζῴου ἔφερεν αὐτὸ ἐντὸς καλῶς κεκλεισμένου κοφινίου διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Δαρμστάτην, ὅπως ἐκείθεν τὸ μεταφέρει εἰς τὸ χωρίον του. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ζῴον ἐξηφανίσθη καὶ οὐδαμοῦ ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὕρωσιν, διότι εἶχεν ἐπιστρέψει πάλιν κακῶς ἔχον, καὶ εἰς ἐντελῶς ἀξιολύπητον κατάστασιν, εἰς τὴν πρώτην οικογένειαν. Πῶς ἠδυνήθη τὸ πτωχὸν ζῴον νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἀπὸ Darmstadt μέχρι Mainz ὁδὸν εἶνε ἐντελῶς ἀκατανόητον.

Ἄγγελος τρώγουσα κρέας.

Ἐπάρχουσι ἀληθῶς πολλὰ ἐξαιρέσεις κανόνων αἰτινες μᾶς ἐκπλήττουσιν, ἀλλὰ ἀγγέλος κρεωφάγος θὰ ἦτο ἡ περιεργότερα ἐξαιρέσις διὰ ζῴων ὅπερ ἀνήκει εἰς τὰ ἀναμνηρακτικὰ χορτοφάγα. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἡ τοιαύτη ἐξαιρέσις ἢ, ἐὰν δὲν εὐρίσκωμεν ἐπιθεμένην εἰς τὸν «Naturaliste» τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1892, δὲν θὰ ἐπιστεύωμεν. Οὗτος λοιπὸν ἀναφέρει περὶ μιᾶς ἀγγέλου ἐν Τέξας, ὅτι ἔτρωγε τοὺς ποντικούς, οἵτινες ἐπιπτον εἰς τὸ περίφραγμα ὅπου εὐρίσκето. Τσαυτὴν δ' ἐπιθυμίαν νωποῦ κρέατος εἶχε, ὥστε μόνον ἐν ἐλλείψει τούτου ἔτρωγε καὶ χορτόν, καὶ διὰ τούτου μάλιστα κατέφαγε μίαν φορὰν δύο ἐκ τῶν μοσχαρίων τῆς, τὰ ὅποια δὲν εἶχον ἐπαρκῶς προφυλάξει. Ἐπάρχουσι ἀληθῶς καὶ ἴπποιστίνες τρώγουσι κρέας, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέσιν, τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ μόνον ὑπὸ ἐντελῶς ἰδιαιτέρας περιστάσεως. Ἐπάρχουσι μάλιστα καὶ πτηνὰ ἅτινα ἀναπτύσσονται εἰς κρεωφάγα π. γ. ὁ κότσυφος, ἀφ' οὗτο ἐγένετο πτηνὸν τῶν πόντων. Ἄλλ' οὗτος ἦτο τοῦλάχιστον ἀνέκαθεν ἐντομοφάγος. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωσι τὰ πεπτικά ὄργανα ὑπὸ τὸσον ἐντελῶς διαφόρους τροφικὰς συνθήκας;

P.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Τὸ γεγονός τοῦ δεκαπενθημέρου καθ' ἅπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον, εἶνε ἡ δημοσίευσις τῆς Λούρδης, τοῦ νέου μυθιστορήματος τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ. Ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς σειράς, τὴν ὅποιαν προανήγγειλεν ὁ Ζολᾶ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ τρεῖς πόλεις» ἢτοι Λούρδη, Ρώμη, Παρίσιαι. Ἡ Λούρδη, γαλλικὴ πόλις περιφημὸς διὰ τὴν θαυματουργὸν Παναγίαν τῆς, εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας προστρέχουν πανταχόθεν οἱ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀπηλπισμένοι ἀσθενεῖς, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ νέου ἔργου, καὶ περιγραφαὶ τοῦ ὁποίου θεωροῦνται ἐκ τῶν τελειότερων, τὰς ὁποίας ἔγραψε ποτὲ ὁ τὸσον περι-

γραφικός κλάμος του Ζολά. Ἡ ὑπόθεσις τῆς Λούρδης εἶνε ἀπλουστάτη. Νέος ἱερέυς, ὁ ἀββᾶς Πέτρος, διαφλέγεται ὑπὸ ἔρωτος ἀγνοῦ πρὸς νεάνιδα ἐκ τῶν ἀσθενῶν· ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτὸς δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ, διότι ἡ νεάνις ἀφιερώνει τὴν παρθενίαν τῆς εἰς τὴν Παναγίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐθεράπευσε. Τὸ θέμα τοῦτο χρησιμεύει εἰς τὸν συγγραφεὴ πρὸς περιγραφὴν σκηνῶν, ἐκτάκτως μεγαλοπρεπῶν καὶ ὠραίων καὶ πρὸς ἀνέλιξιν τῆς φιλοσοφικῆς ιδέας τοῦ βιβλίου, — ιδέας τοῦ φιλοσοφοῦντος ἀββᾶ Πέτρου, τὸν ὁποῖον ἔχει ἐγκαταλείψει ἡ πίστις, — ἡ ὁποία ἐν ὀλίγαις λέξεσιν εἶνε αὕτη: Ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν πλήρη ἰκανοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε ἀνάγκη νέας πίστεως, νέας θρησκείας, νέου παραδείσου. Ἄς πρὸς τὰ θαύματα, ὁ Ζολᾶ οὕτε τάποκρουε, οὕτε τὰ παραδέχεται: ἐφρόντισεν ὥστε τὸ βιβλίον τὸ νὰ ἰκανοποιῇ πάσης ιδέας ἀναγνώστην, κατέστησε δὲ αὐτὸ πλουσιώτατον εἰς πληροφάνειαν, συλλέξας ἐπιμελῶς πᾶν τὸ γραφὲν περὶ τῆς Λούρδης καὶ τῆς Βερναρδέττης, τῆς θεολόγου ἐκείνης κόρης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεφάνη ἡ Παναγία. Περὶ τοῦ νέου ἔργου τοῦ Ζολᾶ ὁ γαλλικὸς καὶ ὁ ξένος τύπος εἶνε μεστὸς ἄρθρων ἐνθουσιωδῶν.

— Ὁ Ζολᾶ διακρίνεται ἤδη εἰς τὴν ἐν Μετὰν ἐξοχικὴν ἔπαυλίν του. Εἶνε πολὺ ἐξητηγμένος, ἀναπαύεται δὲ ἐκ τῶν κόπων τοὺς ὁποίους κατέβαλε πρὸς συγγραφὴν τῆς Λούρδης. Πρὸς ἕνα τῶν συντακτῶν τοῦ περιοικοῦ «Γαλλίαν» ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκέψθη, εἶπεν ὅτι τὸν προσεγγίσει Σεπτέμβριον θὰ μεταβῆ εἰς Ῥώμην, ἵνα συλλέξῃ τὸ ὕλικόν του νέου τοῦ βιβλίου καὶ ἴδῃ τὸν Πάπαν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ζητήσῃ ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν. Ὡς γνωστόν, ὁ Ζολᾶ, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν «Τριῶν Πόλεων», θὰ ἐπιδοθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ θέατρον.

— Τὸ ἰταλικὸν περιοδικὸν «Φιλολογικὴ Ῥώμη» προσεκήρυξε διαγωνισμόν πρὸς συγγραφὴν διηγήματος ἢ κριτικῆς μελέτης περὶ Ἰακώβου Λεοπάρδη. Εἰς τὸν συγγραφεὴ τοῦ καλλίστου ἔργου ἡ βασίλισσα Μιχαερίτα προσφέρει πολυτελῆ κοινδύλοφρον (portefeuille) ἐν σχήματι γιγνός, ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων.

— Ἡ ἐφημερίς «Ἀκρόπολις» θὰ δημοσιεύσῃ ἐν ἐπιφυλλίδι τὴν Λούρδην τοῦ Ζολᾶ, ἡ δὲ «Ἐφημερίς» τὴν Κυρίαν Χρυσάνθεμον, τὸ ἰαπωνικὸν μυθιστόρημα τοῦ Πιερ Λοτί.

— Πρὸς τὴν χήραν τοῦ διασῆμου χειρουργοῦ Μπίλρωτ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἀπένειμεν ἐτησίαν ἰσόδιον σύνταξιν ἐκ διςχιλίων φιορινίων.

— Ἐν Πύργῳ, ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ζακυνθίων, ἀνευρέθη ὁ τάφος τοῦ Δημητρίου Γουζέλη, τοῦ ποιητοῦ τοῦ περιφήμου Χάση. Τὰ ὀστᾶ του κατετέθησαν προσορινωῶς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἕως οὗ μετακομισθῶσιν εἰς τὴν πατρίδα του Ζάκυνθον. Γίνεται σκέψις, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, μία τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως Ζακύνθου νὰ ὀνομασθῆ ὁδὸς Γουζέλη, καὶ δι' ἐράνου νάνδρουθῆ μνημεῖον εἰς τὸν ποιητὴν τῆς ἀθανάτου κομφιδίας.

— Κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Λεκόντ Δελίλ ἐξεφωνήσε λόγον μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ ἔξοχος αὐτοῦ μαθητῆς, ὁ ποιητῆς τῶν «Τροπικῶν» Ἐρεδιᾶ, ὠνόμασε δὲ τὸν Λεκόντ Δελίλ τὸν «ὑστάτον τῶν μεγάλων ποιητῶν τῆς Γαλλίας».

— Τὴν 23 Ἰουλίου (ἔ. ν.) ἀπεβίωσεν ἐν Ζαζεφτάλ ὁ πρῦτανος τῶν γερμανῶν ἀρχαιολόγος Βρύνν, ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν. Ὁ Ἑρσίκος Βρύνν ἐγεννήθη ἐν Βερολίτῃ παρὰ τὸ Δεσάου τὴν 23 Ἰανουαρίου 1822, ὑπῆρξε δὲ μαθητῆς τοῦ Βέλκερ καὶ τοῦ Ρίτσελ. Μετὰ δεκαετῆ ἐν Ῥώμῃ διανομήν, διωρίσθη καθηγητῆς τῆς ἀρχαιολογίας κατ' ἀρχὰς ἐν Βόννη, εἶτα δὲ ἐν Μονάχῳ, ὅπου ἐδίδαξεν ἀπὸ τοῦ 1865 μέχρις ἐσχάτων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων φημίζονται προπάντων ἡ «Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν», «Ἡ τέχνη παρ' Ὀμηρῶ» καὶ αἱ μελέται αὐτοῦ περὶ τῆς ἑλληνικῆς γραφικῆς καὶ τῆς ἐτρουσκικῆς τέχνης.

— Τὸ «Ἀστὺ» ἀναγγέλλει τὰ ἐξ ἑξ ἑλληνικὰ ἱστορικὰ ἔργα, προσεχῶς ἐκδιδόμενα ἢ νεωστὶ ἐκδοθέντα: «Ἐν τοῖς πρώτοις μνημονευόμεν τὴν ἐκτυπομένην

ἤδη ἐν Κερκύρα Ἱστορίαν τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἠπείρου, συγγραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Ῥωμανοῦ, ἐκδιδόμενῃ δὲ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του. Πλὴν τούτου ὁ καθηγητῆς κ. Σπυρ. Λάμπρος ἐκδίδει ἐν Εὐρώπῃ τὰ Μικρὰ Χρονικὰ ἄτινα συνέλεξεν ἐκ διαφόρων κωδίκων, ἀναφερόμενα εἰς τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν, ἐργάζεται δὲ καὶ εἰς συγγραφὴν ἱστορίας τῶν Δεσποτάτων τῆς Πελοποννήσου. Ὁ κ. Ἀντώνιος Μηλιαράκης παρασκευάζει ἐπίσης ἐκτενῆ ἱστορίαν τῆς αὐτοκρατορίας Νικαίας (1204—1261) πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν, ἐργαζόμενος ἐπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν. Ὁ ἐν Σύρῳ κ. Δημήτριος Ῥοδοκανίκης ἔχει ἐτοιμὴν ἐκτενῆ ἱστορίαν τῶν διαρρηφάντων ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει Χίων Ἰουστινιανῶν. Ἐξεδόθη ἐπίσης πρὸς μὴνός ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Κωνστ. Σάθα ὁ Ζ' τόμος τῆς Μεσαιωνικῆς Βιβλιοθήκης, ἐν ᾧ δημοσιεύει τὸ πρῶτον ἐκ χειρογράφου ἀνεκδότου «Ἀνωνύμου Σύνοψιν Χρονικὴν» καὶ τῆς ὁποίας προτάσσει μακρὰ προλεγόμενα ἱστορικὰ, πραγματευόμενος σπουδαιότατον ἱστορικὸν θέμα ὑπὸ νέαν ὄλως ὄψιν, τὸ τῆς πλῆθς μεταξὺ Βυζαντινῶν καὶ Ἑλλήνων ἢ Ἑλλαδικῶν, ἢ μᾶλλον τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεραπειῆς τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καθὼς καὶ τὸ τῆς πλῆθς μεταξὺ Ῥώμης καὶ Βυζαντίου. Ἄς προσθέσωμεν δ' ἔτι καὶ τὴν σπουδαίαν ἱστορικὴν ὕλην, ἣν ἐκάστου δημοσιεύει τὸ περιοδικὸν τῆς ἐνταῦθα Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας, καθὼς καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦ «Παρνασσοῦ».

— Διὰ τὴν χηρεύουσαν ἔδραν τοῦ Λεκόντ Δελίλ, ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ παρουσιάσθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς ὑποψήφιοι: Ὁ Ἑρσίκος Οὐσαί, ὁ ποιητῆς Λιεγῆρ καὶ ὁ Ζολᾶ.

Καλλιτεχνικά

Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Α. Μερσιᾶ καὶ Σ. Μαρκέστ, γάλλων καλλιτεχνῶν, καὶ τῶν ὁμογενῶν κ. κ. Δ. Βικέλα, Α. Βλαστοῦ καὶ Κ. Κριεζῆ, ἐπισκεφθεῖσα τὸ ἐν Παρισίοις ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου κ. Α. Σώχου καὶ ἐξετάσασα τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντα ἔφιππον ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐξεφράσθη περὶ αὐτοῦ ὡς ἐξῆς: «Τῇ προσκλήσει τοῦ κ. Κριεζῆ, ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος, μετέβημεν εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον τοῦ κ. Σώχου, ὅπως ἐξετάσωμεν τὸ ἔφιππον ἀγάλμα τοῦ στρατάρχου Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Ἐβεβαιώθημεν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶνε ἐντελής ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις, ἡ ἐν γένει θέα του εἶνε μεγαλοπρεπής, ὁ χαρακτήρ του στρατάρχου λίαν καλῶς διακεκριμένος, καὶ αἱ λεπτομέρειαι ἀποδοδομένα μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ χάριτος.

Ἐὐτυχεῖς λογιζόμεθα παρέχοντες τὸ μαρτύριον τοῦτο τῆς εὐχαριστήσεως εἰς τὸν κ. Σώχον, συγγαίοντες ἅμα τὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου, ἧτις παρέσχεν αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ παραγάγῃ διὰ τῆς γλυφίδος του ἐν ὠραίῳ ἀγάλματι ἐπὶ πλέον, καὶ ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν εὐχὴν, θὰ ἠρῶμεθα ὅπως ὁ ἀνδρὶς μὴ τεθῆ ἐπὶ στυλοβάτου πολὺ ὑψηλοῦ καὶ ἡ πλατεῖα ὅπου θὰ στηθῆ, νὰ μὴ εἶνε λίαν εὐρεία, ὅπως τοιοῦτω τρόπῳ μὴ ἐλαττωθῆ ἡ ὄψις τοῦ ἀγάλματος».

Θεατρικά

Δύο νέα ἔργα ἀνεπιβίβασθησαν κατ' αὐτὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Τσόχα: ἐν ἱστορικὸν δράμα τοῦ κ. Α. Δαλλαπόρτα «Ἀλῆς καὶ Σουλῆ» καὶ ἐν κωμειδύλλιον τοῦ κ. Καλαποθάκη «Ὁ Ἀναγίας» εἰς δεῦτερον γάμον. Τὸ πρῶτον ἀπέτυχεν ἐντελῶς, τὸ δεῦτερον ἤρесе μετριῶς.

— Εἰς τὸν «Παράδεισον» ὁ θίασος «Πρόδος» θανάβιβάθη τὴν Πέμπτην τὸν «Προμηθεῖα» δράμα τοῦ κ. Ἰωάννου Καλοστύπη. Ἐκ τῶν προτέρων ὑπάρχει γνώμη ὅτι θὰ εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τῆς ἐφετεινῆς περιόδου.

— Λέγεται ὅτι ὁ κ. Δ. Βερναρδάκης, ὁ ποιητῆς τῆς Φαύστας, ἔρχεται προσεχῶς ἐκ Μυτιλήνης πρὸς διδασκαλίαν τῆς «Ἀντιόπης» τοῦ νέου αὐτοῦ δράματος.